

Неко се лукаво сетио да у популистичким изборним играма побеђују „крв, правда, и обрачуни високог ризика“. Због тога ето нама „Сабље два“.

Власт је ових дана покренула две озбиљне акције: Коначан обрачун с корупцијом и разоткривање политичке позадине убиства премијера Ђинђића. Овим дуго прижељкиваним акцијама нема приговора. Међутим, с обзиром на ранија искуства, многи међу нама имају дилему - да ли је власт најзад почела да се бави важним државним питањима или је то само таласање жабокренине уочи избора. Да ли је на дневном реду предизборна нервоза или искрене намере?

Признајем, било је отужно гледати како хапсе некакве лекаре који су узели сто евра мита. Отужно је јер се то догађа у земљи где се годишње кроз организовану државну корупцију украде бар две милијарде евра. Власт је схватила да на сцену треба извести озбиљније играче, па је ухапсила Светлану Вукајловић, бившу директорку РЗЗО-а, која је пре две године пред очима премијера, свог министра и целе владе склопила наводно „штетан уговор и оштетила државу за 1,3 милиона евра“?

Тачно је да је наша свест на нивоу поштанског сандучета, али питам зашто су две године чекали премијер Цветковић, министар Милосављевић и цела влада, јер се наводни криминал догодио пред њиховим очима и уз њихову сагласност? Нису то ни пријавили?

Да не буде недоумица: Србији је потребна „Сабља“, али бриткија и поштенија од прве и

без старих извођача радова. Врх корупције је у политичким странкама и ако власт жели да потврди свој мандат на наредним изборима, Србија верује да на робији због корупције морају да заврше бар седам садашњих министара, дванаест бивших министара и петнаестак тајкуна који су се обогатили уз помоћ корумпираних министара. То је цена опстанка, ако власт има снаге да је плати.

Али, шта би власт без лицемерја. У намери да расветли позадину убиства Зорана Ћинђића власт је предузела некакве кораке. Има, међутим, нешто иритантно у овој причи. У судском процесу осуђени су директни учесници атентата, али сам процес и истрага вођени су са свесно ограниченим циљевима. Убиство је без сумње организовано и у самом Ћинђићевом кабинету и у његовој влади. У истрази, од нестанка врата зграде Владе до безброј других уништених доказа, унапред је одређен исход. Налог за хапшење убица дат је два сата након убиства, али не два дана пре убиства. Зашто? Данас један опскуран лик који је потписао петицију за бомбардовање Србије хоће да убеди како је атентат организовао Коштуница. Није, него!

(Прес)